

Forhold ved Hæren, som svare til det Forhold, der finder Sted mellem Officerer og Oppasser. En Ordonnants rider f. Ex. med sin Officer hen til Hovedkvarteret, hvor han skal have en Ordre eller kort sagt skal hen. Naar de saa komme udenfor Døren, siger Officeren til Ordonnantsen: Der, tag min Kappe, bank Støv af, gjør mine Stænkelæder rene, indtil vi skulle affted igjen osv., kort sagt, giver ham alle de Ordre, som man kan give en Tjener. Men nu vil dog vel ingen af de Herrer have, at man skal sige i Hærloven: Ingen kan befales til at være Ordonnants imod sin Villie. Men nu Sygepasserne! Skal man ogsaa være fri for at være Sygepasser? Det er ogsaa et overordentligt personligt Tjenesteforhold. Sygepasseren vender den Syge i Sengen, og hjælper ham paa mangfoldige Maader; han har forskellige Transporter fra og til Sygestuen, det er virkelig ikke behagelige Forretninger, og det er langt rimeligere at sige: Ingen kan befales at være Sygepasser mod sin Villie, end at sige, at Ingen kan være Officerersoppasser. Det er det, jeg ikke vil have, at man saaledes skal kunne komme med den ene Undtagelse efter den anden, hvor det vel at mærke er fuldstændigt overflødig. Der er ingen Soldat, der tænker paa at blive stødt, naar Officeren kommer i et nyt Quartier og siger: Hjælp mig her, der er nogle Vinduer tilnaglede, smæk dem op, tag de mange Dyrer væk, smid det mugne Halm ud, bring frisk ind osv. Jeg veed aldrig, at det har givet Anledning til Anstød, skjøndt de Vedkommende tidt ikke ere Officerersoppassere. Og hvad disse angaaer, beder jeg de Herrer sige, om de kende noget Tilfælde, hvor i Krigstid — og det maa erindres, at nu gjælder Oppasser-Institutionen kun i Krigstid, — en Officerersoppasser har ønsket ikke at blive i sin Stilling og dog har maattet blive i den. Det er Noget, som ikke vil skee i Krigstid, netop fordi det, som jeg gjentager, er ti Gange vigtigere for Officeren at være gode Venner med Oppasseren end omvendt. Min Hovedgrund er endelig den, at jeg ikke holder af, at det skal siges om en vis Klasse i Hæren, at den Gjerning, den skal udføre, er mindre — hvad jeg nu skal kalde det — hæderlig, om jeg tør bruge dette Ord; men det vil let komme der-

til, at de Folk, som ikke ere Officerersoppassere, see ned paa dem, der ere Oppassere, som paa Folk, der udføre en Gjerning, der ikke egner sig for en fribaaren Mand, der er mindre hæderlig, mindre passende, og det er urigtigt. Naar vi skulle have Lighedsprincipet, saa lad os ogsaa føre det igjennem, og saa maae vi sige, at enhver Gjerning, man gjør i Hæren, hvad enten man er General, Sygepasser eller Trainkudst, er lige hæderlig, naar man udfører den i fuldt Maal, og vi maae ikke komme med Undtagelser, som ere fuldstændig uhjuelige, som ikke have det Allermindste at betyde uden det, at kunne faae en stakkels Djevvel straffet, der i et gnævnt Dieblil siger: Nu vil jeg ikke længere være Oppasser, for jeg vil ikke gjøre det og det, thi saa bliver han straffet, da det følger af sig selv, at han skal lystre. Senere kan man straffe Officeren, fordi han har holdt ham imod hans Villie, men en Mand skal være Oppasser, saalænge som man siger, at han skal være det. Det er det Høieste, man kan opnaae ved denne Bestemmelse, og saa kan man senere faae en lille Tillægslov om, at Ingen er pligtig at være Sygepasser, at feie Gulv eller vasse Trapper paa Casernen, rense Staldene, kort sagt, gjøre Noget af alt det, som Folk ikke holde af. Lad os ikke komme ind paa den Vej, thi saa komme vi aldrig ud af den.

§ 27 foreslaaer man Bestemmelsen om, at ved Indkaldelser de lavere Ledtræningsnumere skulle gaae fremfor de høiere, forandret til: „Af samme Aargang indkaldes i Reglen Mandstabet med den kortere Uddannelse først“. Grunden, hvorfor man har gjort dette, er jo klart udviklet i Betænkningen, og jeg troer derfor ikke, det nu behøver nogen Motivering. Hele Udvalget er ogsaa enigt derom, ligesom det ogsaa er tiltraadt af Ministeren. — § 28 er der gjort et Par ubetydelige Forandringer. Det første Endringsforslag gaaer ud paa, at „Under almindelige Forhold“ skal forandres til „I Reglen“. Det vil kun sige, at skjøndt man ønsker, at der i Almindelighed ved Indkaldelsen skal gives en Frist af 3 Døgn, vil man dog ikke forhindre, at man i Fredstid, f. Ex. som Forsøg paa, hvor hurtig Indkaldelsen kan effectueres, skal kunne ind-